

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Prinsessen og Junkeren

Citation: Knudsen, Jakob: "Prinsessen og Junkeren", i Knudsen, Jakob: *Digte*, udg. af Ejnar Thomsen , 1938, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knud08tom-shoot-workid54851/facsimile.pdf>
(tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

PRINSESSEN OG JUNKEREN

En udlevet Junker i Lunden mon gaa;
Og Dronningens Datter saa tænkte han paa;
Han hende vilde ægte og tage til sin Brud;
For hun var saa ung, og saa yndig saa' hun ud.

Den Junker til Jomfruers Moder gik ind:
„Saa stærkt Eders Datter mig ligger paa Sind;
Kun hende vil jeg ægte og tage til min Brud;
Vel er jeg ikke ung, men hun sér saa yndig ud.“

„Hr. Junker, Hr. Junker! I beder en Hind,
Som aldrig nogen Jæger har kunnet fange ind;
Min Datter har sin Vilje, og vorder hun Brud,
Da faar hun ikkun den, som hun selv vælger ud.“

Nu stod de gamle Junkere og tænkte paa Raad,
De var jo Alle haaned, hvor En blev lagt for Haad.
De sagde: „lad os vente og fare i Mag;
Skér det ej straks, i Morgen er der atter en Dag.“

Saa kom der Krig i Landet; — i bitreste Sorg
Sad Dronningen med Hulken paa sin plyndrede Borg;
Da samlede sig Junkerne og pønsede paa Raad,
Lidt ind i Hundedagene de skrede til Daad.

De stimled ind paa Borgen med Trudsel og Bøn,
De trued højt med Fjenden og trygled i Løn;
De tvang sig det Løfte til ved deres frække Færd:
„Ja, vil min Datter giftes, det bli'r med En af jer.

Men selv skal hun vælge i saa vigtig en Sag;
Og næste 5te Juni, paa hendes Fødselsdag,
Du komme selv og spørge, hvorledes Huen staar;
Hvem hendes Hjærte vælger, Prinsessens Haand og faar.“

Saa kom de og bejled, men hun svared: „nej;
Jeg skabtes til at byde, I til at lyde mig;
Gaar bort med Eders Bejlen, den gjør sletingen Gavn,
Saa byder og befaler jeg i min Moders Navn.“

De gik, men kommer stadig dog igjen hver Junidag;
Med godt og mest med ondt vil de fremme deres Sag;
Prinsessen staar dog fast; hun bli'r aldrig Junkerbrud;
Dertil er hun for stolt, og de sér for ringe ud.

I Lunden gaar nu Junkeren i dyb Melankoli,
Han tænker paa en Strikke til at hænge sig i;
Han bry'r sig ej om Liv eller gode Venner mér,
Han søger blot det højeste blandt alle Skovens Trær.

Prinsessen hun fejrer med Fryd sin Fødselsdag;
Vil Junkeren sig hænge, det bli'r ej hendes Sag.
Hun bindes ej af Baand, og hun fæstes ej til Brud,
Men aldrig hun aldés, og yndig sér hun ud.